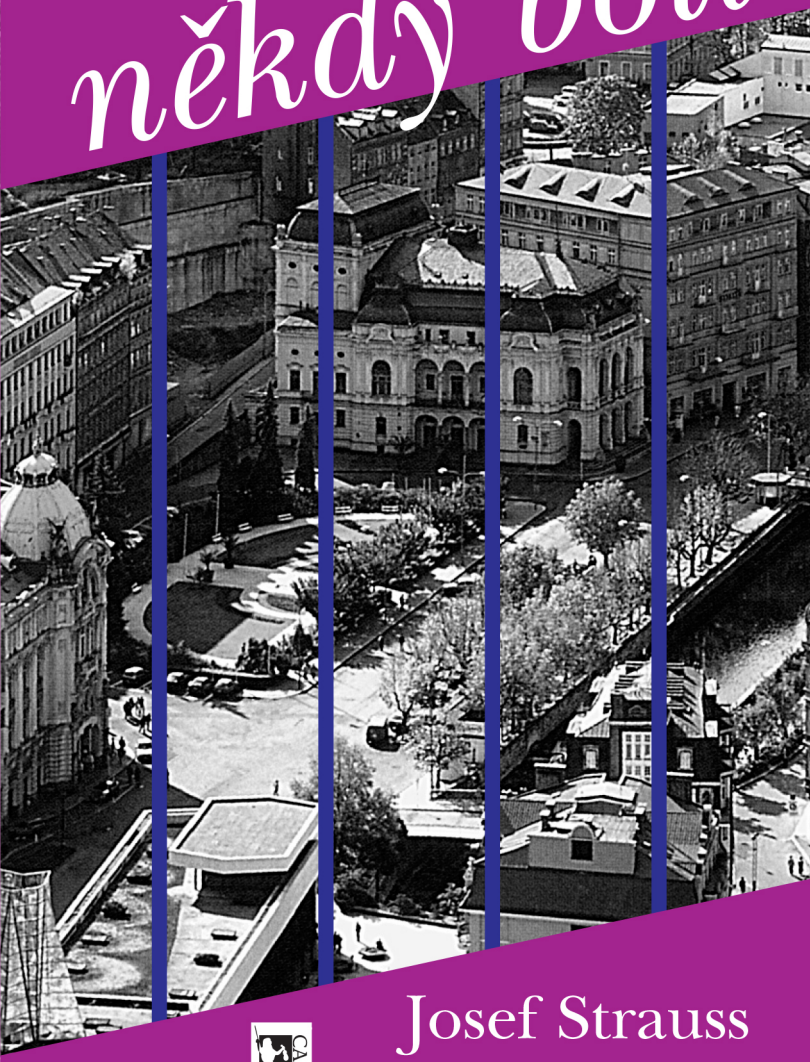
ŽÍT *někdy bolí*

Josef Strauss

CARPE DIEM

O knize a autorovi

Karlovarský prozaik *Josef Strauss* vstoupil románem *Žít někdy bolí* do literatury. Osvědčil v něm dokonalou znalost života na menším městě před listopadem 1989, stejně jako poučenost z velkých společenských opusů. Příběh není komplikovaný, čte se ale jedním dechem.

Mladí lidé z party kolem jejího přirozeného vůdce Lukyho moc nevědí co s volným časem, neboť v Karlových Varech je nuda. Podhoubí pro kriminalitu může kvést. Mladí ale chtějí žít na plný plyn, loví proto požitky a jen požitky. Jejich mluva u toho vůbec není salonní, ba naopak – je plná vulgarit. Přesto je za jejich denodenním chováním a činy skryta obyčejná lidská touha po lásce, něze, rodinném krbu. Vír událostí je však nezřídka žene docela jinam, než si sami přejí.

Kniha se vymyká nebývalou otevřeností a syrovostí dějové linie, avšak nejen tím je výjimečná – i schopností autora vyprávět „obyčejný život".

Josef Strauss tedy debutoval v roce 2002 silným generačním románem, ten měl ambice stát se i komerčním bestselerem. Žel (či bohudík), nestalo se tak. Proto už nevyšla dvě dávno napsaná pokračování *V dáli někde svítá* a *Ženský, třeste se*.

***

Josef Strauus se narodil 20. 2. 1963. Pochází ze Slovenska, ve čtyřech letech se rodiče přestěhovali na Karlovarsko. Vyučil se brusičem skla, po vojně nastoupil do skláren Moser a stal se členem jedné z part, o nichž napsal řadu románů a novel, dodnes nevydaných.

Vyšlo:
Žít někdy bolí (2002)
Jako kus masa (2003)
Jarka, to je bůh člověk (2006)

Josef Strauss

ŽÍT NĚKDY BOLÍ

2014

Josef Strauss
Žít někdy bolí

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umisťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Všechna práva vyhrazena.
Tato publikace ani její část nesmí být publikována, uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez předchozího souhlasu nakladatelství.

No part of this may be reproduced in any form or by any elektronic or mechanical means including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the author. The only exception is by a reviewer, who may quote short excerpts in a review.

© *Josef Strauss, 2014*
© *Carpe diem, 2014*

www.carpe.cz
Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-7487-096-5 (pdf)
ISBN 978-80-7487-097-2 (epub)

Nadbytečného hluku se toto lázeňské město už nejspíše nikdy nezbaví. Pořád a pořád se někde něco boural, něco přestavuje. Nejinak je tomu v ulici Karla Čapka, kde probíhá rozsáhlá rekonstrukce starých budov. Bušení kladiv, kvílení elektrických vrtaček, hrčivé otáčení bubnu míchačky spolu s hrubými hlasy zedníků rozechvívá celou čtvrť, jíž tu z místních nikdo neřekne jinak než prostě Čerťák.

Oblaka šedivého smogu visí nad střechami ulic prosáklých potem tisíceronásobného davu chodců jako nehybné pavučiny. Lapají do sebe všechen ten šílený rachot a spěch obra, o němž si jeho návštěvníci bez ustání tvoří iluze, jak je malebný, jak je čistý, jak poklidný…

Fíí, fíí pískají rozjaření zedníci z patra domu, jehož velká obdélníková okna jsou všecka otevřena do širokého prostranství ulice. Sunou se po ní dvě celkem pohledné tmavovlásky. Holky tak dvacet, až dvaadvacet let. Jsou oděné do vyzývavě kratičkých minisukének a bílých bavlněných triček. Je to až k nevíře, jaké se jim na hrudi vyobrazují nádherné cvočky. Houpá se to, že jde z toho závrať. Je to jako dívat se na kouzlo. Pastva pro oči. A jak dráždivě kroutí hýžděmi! No to už přestává všechno! Panebože!

Menší pozvedne hlavu a pohrdavě se ušklíbne na několik chtíčem a alkoholem opojených tváří. Usmívají se bledými perverzními úsměvy, jakých jsou schopni jen ti nejzáludnější mezi dravci. Je z nich hrozivě cítit posedlost po chvilkovém, nezávazném dobrodružství. Touha samce ovládnout samici! Ti zatracení chlapi by je chtěli pořádně pomuchlovat. Ale nic takového! Nasrat! Jsou silní, protože je jich víc pohromadě. S těmihle dělníčky si rozhodně nic začínat nebudou.

„Jděte do hajzlu, kreténi!“ zakvikne větší podrážděně. Její ruce vzápětí rozehrají pozoruhodnou mimiku. Katolický farář by byl nucen udělat kříž, aby se ubránil útočícímu peklu.

Přítelkyně vyprskne smíchem. Teprve teď jí dochází, oč vlastně běží. Člověk bez špetky fantazie to však pochopí

jen se značnou námahou. Nejdříve se to chytí, vzápětí uškrtí, potom postaví na špalek a utne… Co? Ale vždyť to ví! Fuj!

„Ale kočky, proč ste tak zlý?“ zahřímá na ně přísný hlas shora, jako by to sám pánbůh chtěl pokárat tolikerou sprostotu, kterou tak snadným způsobem dokázaly vylíčit hbité dívčiny prstíčky. To bude asi pěkná potvora, tahle zmalovaná lasička!

„Nemáte večír čas?“

„Můžem se domluvit!“

„Tak co, nedáte si říct za kafčo?“

„Za chvilku by mohlo bejt pozdě!“

„Nechcete se zapojit do letadla?“

„Pokecáme, popijeme, pošpásujem!“

Jeden mužský hlas za druhým se pokouší vyzískat si přízeň těch dvou roztomile vypadajících osůbek. Jejich okázalá arogance jeví se tuze vzrušující. Ale na takové divošky je zapotřebí divochů.

„Pfff!“

„Lukáši, neprď! Ještě sme se s nima nedomluvili. Teď se na nás kvůli tobě vyserou!“

„Pfff!“

„Tak dej už pokoj!“

Lukáš vyloudí ještě jeden bublavý a dopomůže si k němu pozvednutím levé nohy, aby, jak říká, nebyl natržený, aby vyšel hezky celý. Dnes mu to nějak obzlášť bouřkuje.

Dívky, uraženy do morku kostí, chvatně odcházejí.

Možná, že by si daly i říci, ale kdoví? Třeba jim to krátké zastavení plné obdivu udělalo přece jen dobře, třeba se tu zítra zase objeví. Nezbývá, než v to doufat, anebo se usmířit s faktem, že je Lukášova střelba zahnala navždycky, což se jeví jako pravděpodobnější. Zatracenej Lukášův zadek! Věru, to není dobrá věc být s ním v uzavřené místnosti! Parta zedníků už tomu jeho věčnému rachocení uvyká, ale jsou chvíle, kdy ho z malé úzké šatničky vykazu-

jí s hromovým řevem, který by musel zahnat na úprk i tygra.

Pan Motyčka s panem Hořavou jsou už starší, usedlejší páni. Na jejich tvářích se ke konci šichty vždy počíná projevovat únava. Jejich upracované ruce, rozbolavěné hřbety, ožívají pouze vidinou blížícího se důchodu. Ruda s Dušanem už mají čtyřicítku za sebou a ustavičně mezi sebou omílají téma rodina a politika. Ivanovi bude za dva roky třicet, ale všude říká, že už mu třicet dávno bylo. Je to veliké vlasaté chlapisko, které, když má v hlavě, dovede nepříjemně rýpat.

Lukáš Albrecht je tu nejmladší. Je to třiadvacetiletý muž vysoké, ramenaté postavy. Jeho sebevědomému obličeji vévodí široké čelo a špičatá brada. V modrozelených očích se zrcadlí výraz nesmírného klidu, který hned tak něco neohrozí. Na temeni rozčechraném větrem stojí rovně jako hřebíky krátké tmavohnědé vlasy, s nimiž si nikdy mnoho starostí nedělá. Obyčejně je po ránu jen stroze prohrábne svými dlouhými prsty.

Po vojně, kterou si odsloužil u chebské Pohraniční stráže, se už k závozničení u pivovaru nevrátil. Nebyl to žádný med. Musel příliš brzo vstávat a dřít jako mezek. To u party zedníků je mu líp. Práce tu taky není zrovna málo, ale je to, když už nic jiného, aspoň nějaká změna. Nikde není psáno, že bude přidavačem navěky. Snad ještě rok či dva a potom frnk na lepší. Určitě na něho někde čeká flek, kde většinu dne proleží či prosedí. Chce to jen mít trpělivost a pídit se v inzerátech. Živit se do konce života rukama, to je pro něho ta nejotřesnější představa. Stačí se podívat na Hořavu s Motyčkou, jak už jim z toho haraší. Takhle on dopadnout nesmí!

Dělník je skutečně slepej vůl nebo, hůř řečeno, otrok, který naletěl, aby někomu jinému vytvořil blahobyt. To, co někteří stihnou za pouhých pár let všelijakých machinací, to on nestihne ani za tisíc let perné roboty. Je to ubohé zvíře, které vyčkává ve svém brlohu nevědomosti, utka-

ném z poctivosti a strádání od výplaty k výplatě. Po nocích si ve snách může stavět své vzdušné království.

Ve středověku mu slibovali, že jeho bída bude odměněna vstupem do ráje. Dnes mu idealizují budoucnost komunismu, na jehož vzdáleném konci budou do huby padat pečení holubi. Nadto práce už nebude potřebnou. Nebudou prachy, všechno bude zadarmo. No není to magorismus? K sakru!

Kolik je vůbec hodin? Do prdele! Dvě pryč! To už za chvilku bude padla a on má v míchačce ještě kolečko malty. V písku se jí nic nestane a ráno ji zas nahází do bubnu a nechá rozmíchat. Přidá jenom cement. Lopatu nebo dvě. To je na omítky až až. Vydrhne kolečka a kbelíky, aby to už měl za sebou. Voda mu cákne na montérky, což nepříjemně zastudí.

„Kurva!“ zakleje a zlostnýma očima, kterýma by se dala provrtat skála, hodí po Motyčkovi, který se tu motá s lahváčem karlovarské desítky. Malý, ramenatý mužíček s hlavou zabodnutou do země jako by se něčeho zalekl. Škubne rukou a na košili mu zapění pivo. Dělá ksichty, že se mu Ivan musí řehnit jako debil.

„Krucinál, tady to smrdí jako v prasečáku!“ rozčiluje se Dušan, který přes svoji značnou hubenost dovede být pěkně krutý ke svému tělu a dokáže ho vyburcovat ke značným výkonům.

To bylo důvodem, aby se stal parťákem a rozhodoval o tom, co kdo bude dělat. Někdy to ale s tou svojí přesností přehání, což ovšem ostatním leze pěkně na nervy. Ksicht má věčně pokroucený nervozitou a bez startky v hubě neudělá ani ránu. Občas je ho vidět, že si připaluje cigaretu cigaretou.

V šedozelených očích se blýská jen jediná pravda, a to ta jeho! Co poví, to musí platit, protože jinak s ním není k vydržení. A Ruda, ten magůrek, mu leze pořád do zadku. Je to jízlivák připravený kousnout vždy tam, kde si to situace vyžaduje. Přestože postrádá vlastní názor, rych-

le se přizpůsobí myšlenkám většiny a vybírá si, odkud vane silnější vítr. Potom ve skrytosti donáší Dušanovi, co se říká, co kritizuje.

„To si usral Lukáš!“ prozrazuje s potměšilým úšklebkem a couvá, aby se příliš nenadýchal toho strašného puchu, který by uspal i koně.

„Ty už si dej do tý svý bublavý prdele špunt!“ doporučuje pan Motyčka, nakloněný k levé straně. Ve vrásčité, strhané tváři se objevují záblesky čerstvě probuzené veselosti.

„Já to nebyl, to Ivan!“ brání se Lukáš, i když ví, že tím nikoho nepřesvědčí.

„Co kecáš, ty vole! To ty tu sereš, až z toho blbne míchačka. Já ti dám, že já! I ty holky utekly, když si jim tak hezky zahrál na ten svůj flašinet... Ty, člověče, to byly docela kočky!“

„Na co, kurva, zrovna ty potřebuješ ženskou? No to mi teda řekni! Dyť bez karlíka nevydržíš ani půl hodiny!“ pustí se do něho pan Hořava.

„Kunda a pivo, to se moc rádo nemá!“ přidává se i pan Motyčka. Zuřivě si čistí brýle kapesníkem, do kterého se před malou chvílí ještě zuřivěji vysmrkal.

„Vy nevíte, na co, kurva, chlap jako já potřebuje bambitku, aby jí moh potom porád ládovat a ládovat? Tak starý a tak...“

„No no no! Co ty s tim svým chcípákem můžeš udělat za divadlo? Dyť to máš akorát tak na chcaní piva!“

„Byste eště koukal, jak dovede bejt napruženej! To ten váš už vypadá jako vyschlá fajfka!“

„Už si ho někdy viděl?“

„Jo! Ráno, když ste chcal vedle mě... Ale vono to bylo tak malý, že sem si jenom moh myslet, že tam něco je...“

„Pfff!“

„A hele, teďkom rači utečme!“ navrhuje Ivan. Vzápětí se chytá za nos a spěšnými kroky se vzdaluje.

Tenhle se obzvlášť Lukášovi povedl. Je v něm síla feferonů s cibulí.

Jeho vydatným větrům se však nelze divit, vždyť každý den si na svačinu nosí tři až čtyři cibule a ob den láhev červených feferonů. Lítá to z něho potom jako rány ze samopalu. Ale zbývá mu něco jiného, když mu to v břiše klokotá, jako když se spláchne na záchodě?

Zaražené větry už mu jednou daly pěkně zabrat. Podruhé by to za nic na světě zažít nechtěl. Musel cvičit dřepy a běhat, aby je ze sebe všecky vysoukal. Potvory! Trvalo jim to hodinu!

Ale ono se to řekne, prdnout si! Taky se mu povedlo, že si nasral do trenýrek a musel si je sundat. To aby ho esenbáci nesebrali někde na ulici za narušování veřejného pořádku pro ten šílenej puch, který se kolem něho linul jako páry nad horami. Nejlepší je na tom to, že mu to tolik nevadí jako okolí. Pan Motyčka z toho mohl mít málem infarkt, když se musel na skládce bordelu dívat na to ošklivě zahovněný prádlo. Roztahoval pysky od ucha k uchu a prskal, že to takhle dál už nejde, že Dušan musí zakročit... Dušan se řehtal jako kůň!

Občas mu vyčítají se značnou závistí nádherný byteček Na Vyhlídce s velikou terasou. Z té je možno prohlédnout si celé lázeňské území, mít ho jako na dlani a trnout úžasem nad tím monumentálním místem, které je jako rozhledna a zahrádka zároveň. Lukáš tam v malých dřevěných truhlících pěstuje malé štiplavé papričky, které jsou jako oheň a dovedou člověka rozplakat...

Babička umřela loni na podzim. Bylo jí osmdesát dva let. Co mu po ní zůstalo, je jenom ten byt.

Když matka skonala těsně po jeho narození, byla to ona, kdo se ho ujal a vychoval ho. O tátovi se dodneška nedozvěděl nic. Zkrátka není a nebude. Už se s tím dávno smířil.

Stesky za babičkou, jak čas míjí, opadávají.

Pan Hořava říká, že si s ním musela dost vytrpět. Určitě ji otrávil tou svojí plynatostí, těmi strašnými vichry, co mu rozdírají spodní prádlo. Chudák bába se jich musela něco nalekat. Je div, že ji ta mrtvice neranila dřív.

Ten starej páprda si dělá ze všeho srandu. Nic mu není svatý.

„Tak, chlapi, je padla!“ informuje Dušan, aby tak dal podnět k rozchodu. Otírá si z čela pot a vyráží jako první směrem k šatně.

„Pfff!“ ukončí dnešní šichtu Lukáš.

X

V ulicích města je rušno jako vždycky. Tisíce tváří veselých i vážných procházejí jedním proudem sem, druhým tam. Připomíná to včelí rojení. Děti piští, strkají v té nepřeberné tlačenici do dospělých, kteří je v jakési mlčenlivé bázlivosti odmítají okřikovat a nechávají je řádit, jak se jim to jen líbí. Tahle lhostejnost udivuje.

Lukáš jednoho takového výrostka lapne za ucho a pořádně trhne. Dost podezřele to v něm křupne. Uličník, ani ne desetiletý, zavřískne bolestí a vytrhne se, aby zmizel co nejdřív z dosahu toho surovce, jehož trestající ruka je zrovna tak nemilosrdná jako otcova pravice. Ječí, aby zahnal na úprk i své kamarády. A tak tu davem rozvlněným jako housenka prchají tři nebo čtyři kluci. Budou vyvádět někde jinde.

Je krásné slunné odpoledne. Na obloze není jediného mráčku. Lukáš je nucen se obdivovat hezkým ženám, které kolem něho procházejí uspěchaným krokem. Protože není ošklivý, tu a tam o něho některá zavadí slídivým očkem. To mu dělá obyčejně moc dobře.

Tento vysoký muž nemůže říci, že by u žen neměl úspěch. Zpravidla ovšem nejde o city, jsou to jen nahodilé chvilkové známosti, které končívají s rozbřeskem.

Všímá si kratičkých minisukének, ale i dlouhých rozevlátých šatů, jež vykreslila poslední paní móda. Nejvábivější jsou na všech těchto něžných bytostech nohy. Pro ty

jejich roztomilé nožičky by udělal cokoliv. Dívá se za nimi ve sladkém opojení, opilý jejich půvabným zaoblením, sametově hebounkými křivkami, napínající se kůží...

Kam zaplují dnes?

Včera byl v Moravské, ale kolem půlnoci ho nějak rozbolel žaludek, a tak musel domů... Ještě se rozmyslí.

A hele! Tahle velká vypadá jako kobyla! Má kozy, že by s nima mohla válcovat asfalt. Takové ženské nemá rád. Vešel by se do ní aspoň třikrát. Spolkla by ho jako žvýkačku. Taková kráva! Má hlavu jako gorila a prdel, že musí rozmačkat prkénko, když sebou kecne na záchodě...

Zabočí do Jugoslávské, ale po několika krocích se zastaví... Co tu vůbec chce? Ale to ho zas zlákala čísi pěkná prdelka a šel za ní jako slepý. Musí se vrátit, protože je potřeba si v Potraviňáku koupit něco k večeři. A už tiše přemítá, co by to mělo být. Jeho výtečná představivost mu ihned vybavuje játrovou paštiku, protože si k ní může dát cibuli s česnekem. Taky by si měl koupit aspoň jedno pivko, aby to bylo čím zapít.

Když už nežije babička, je to všechno o to těžší, že si sám musí vařit, že sám musí zastat veškerou domácí práci, jíž se dříve tak urputně vyhýbal... Ale takový je už holt život!

Kurva! Chtělo by to ženskou jako sůl!

Obnáší to ale určité riziko... Tak snadno se dá naletět nějaké krávě!

Uvažuje o staré babce, která je sama. Taková by snad v jeho třípokojovém bytě mohla najít útočiště. Hlavně by nesměla být nijak náročná a měla by umět dobře vařit, prát, žehlit, nakupovat. Zkrátka měla by mu obhospodařovat domácnost a zbavit ho těchto běžných starostí. Nezbývalo by mu pak nežli lenošit, válet se někde pod stromy a prožírat jí důchod. Do rachoty by mohl chodit jen, když to uzná za vhodné, jak říkají komunisti... Předběhl by tak o pár let dříve ty jejich ohromné sny a ukázal by jim, jak se to má dělat...

V Potraviňáku je pěkně narváno, ale nevzdá to. Čekat na košík, to je děs! Nakoupit si ale někde musí.

Zkurvený fronty!

No konečně!

Na blbej košík čekal deset minut!

Prodavačky, pestrá směsice všelijak nalíčených ksichtíků, si ho obhlížejí se zvláštním zájmem. Nelíbí se mu to.

Krávy blbý!

Šuškají si cosi na jeho účet. Raději se od nich odvrátí a podívá se, zdali si nezapomněl zapnout poklopec, což bylo posledně předmětem náramné legrace. Naštěstí je to v pořádku.

Může vykročit dál.

Ve střevech už to začíná nepříjemně vřít. Chtělo by to potichu vypouštět.

Povede se mu tichej?

Stará přihrbená babka se ho ptá, jestli by jí nepřečetl, co je napsáno na prášku do pečiva. Vlasy má svázané do černého šátku, takže jí skoro vůbec není vidět do obličeje, z něhož jsou lehce identifikovatelné snad jen opuchlé líce a scvrklá brada.

No odporná Ježibaba!

Zrovna taková by se mu ale mohla hodit... Ale kdepak!

Utiší svůj rozbouřený zájem. Pomalu se pohybuje a špatně vidí. Ta by toho moc neudělala. On potřebuje mladší, a hlavně čilou. Takovou, která unese v náručí pytel cementu až k němu do patra. Takhle by měl otestovat tu, co si vybere.

Tahle rozviklaná čuba nemá nárok.

Čau krávo!

Sakra! Kde jsou tady v tom zasraným krámu paštiky?

Chodí tu jako vůl už pomalu čtvrt hodiny a paštiky pořád nikde. To je nemožnej kšeft!

„Máte tady někde paštiky?“ zeptá se nervózně prodavačky, která vedle něho rovná sáčkové polévky Vitany. Usměje se skrz křivé zuby, jako by s ním chtěla někam jít,

a ukáže prstem směrem ke kase, kde končí regál. Je jich tam jako máku.

Už zase ho to ve střevech pěkně tlačí. Moc ohýbat se raději nebude, mohl by nechtěně explodovat. Ta ostuda by mu za to rozhodně nestála.

Vydrží to?

Chvíli se v konzervách přehrabuje, když tu mu jedna vypadne z ruky.

Do prdele!

Kam se ta kráva pitomá kutálí?

A když se pro ni konečně může shýbnout, zazvoní mu v hlavě, divže mu nepraskne. Srazí se s hezky tvrdou kebulí, která mu ochotně vychází vstříc a nepočítá s tím, že ten druhý bude zrovinka tak rychlý.

„Pfff!“

Úlekem a tím, jak je ohnutý, mu jeden dlouho zadržovaný, ošklivě hlasitý uteče a je z toho ostuda. Slyšely ho dosti zřetelně dvě prodavačky u kas a ještě několik lidí, kteří nechápavě nad tou nechtěnou detonací kroutí krky. Pěti až šestileté dítě to náramně rozesmálo. Zkouší ten zvuk napodobit alespoň pusou, když už to jinudy nejde, načež ho za to matka pleskne po naducané tvářince, protože se jí to ani trochu nelíbí.

„Kdo to byl?“ táže se Lukáš, aby od sebe odpoutal pozornost a nemusel se tolik červenat. Malá rafinovanost mu snad dopomůže zachovat zdání slušného člověka a smete do víru pohrdání a nelibosti druhého... Ale kdo to je? A už ho slyší zahartusit vzteklým ženským hlasem: „No přece ty!“

Pozvedne zrak, aby zvěděl, jak ta lasička vypadá. Jen co si ji prohlédne, pořádně se do ní obuje. Ukáže jí, jakou má vyřídilku.

Ustrne však v němém úžasu.

A sakra!

Stojí tu, jako když ho přikovají k zemi a mráz mu lítá po ramenou.

To je ale kočka!

Jemně hranaté linie jejího obličeje znamenitě dovršuje k naprosté dokonalosti výrazná brada. Holka jako z obrázku, má veliké mandlové oči. Hřímá z nich podmaňující vliv, který nepotkáváš denně. Vévodí jim majestátně rozšířené chlapecké obočí.

Je to skutečně kost!

Taková krása, to už patří pouze k umění.

Nezdá se mu to?

Vlasy barvy uzrálých klasů pšenice utíkají k velmi útlému pasu ve velmi půvabném vrstevnatém sestřihu. Jsou to rozkošné, přirozeně zvlněné kadeře, nadýchané větrem a sluncem. Zahalují většinu její uhrančivě krásné tváře, v níž se mihotají působivě dlouhé, na koncích něžně zahnuté řasy.

To je teda dílo!

„Já to určitě nebyl!“ vychrlí ze sebe Lukáš a pomalu couvá ke kase. „Hele, já vím, že ti to uteklo a žes to nechtěla, ale to se někdy stává... Nejsi ty nějak nemocná?“

„Nemocná teda nejsem! Aspoň se přiznej a neházej to na druhý!“

„Ale hovno! To ty si prdla a chceš to svíst na mě! Si pěkně mazaná!“

„A ty pěknej čů...“ zarazí se. Pozorují je. „Kecáš!“ zahřmí ocelově, jako by kupředu vrhala nůž. Napíná se v bocích jako hrdá bojovnice, ač je malinká, o celou hlavu a něco menší než on.

„Kurva... nekecám!“

„Seš pěknej hajzl!“

„Hele, zaplatíme a vysvětlíme si to mezi čtyřma očima venku... Souhlas?“

Dívka, jíž se urputně chrání podívat do očí, aby nepocítil trpkost výčitek, a do jejíhož pasu zabodává ostré pohledy, okamžik váhá. Je tu skutečně příliš mnoho zvědavců. O další divadlo nestojí. Uposlechne mladíkovy výzvy a následuje ho již bez jediného protestu. Uvnitř se

však chvěje pekelnou zlostí. Je tak rozrušena, že jí z toho drkotají zuby.

Lukáš ji táhne do parku u lázní, aby tam s ní celou tu trapnou věc prodiskutoval. Mělo by se to nějak zahrát do autu, nějak tak, aby to pochopila a už se přestala na něho čertit.

Je to fakt trapná záležitost. Moudřejší by bylo vzít roha a už tu holku nikdy nevidět.

Tu a tam jí vítr rozevlaje veškerou tu zlatou nádheru a rozestupující se hříva mu dá poznat, co je prostě unikátní a vyumělkované natolik, že už to víc vylepšit ani nejde. Je hříšně krásná... krásná jako madonka ze svatých obrázků, které dříve sbírala jeho babička a na nichž si tolik zakládala. Býval to pro ni hotový poklad!

To přece není možný!

Dýchá z ní kouzelná člověčina, ostré živočišné teplo, elektrizující míza, která povzbudí, která dodá chuti do života. Je to valící se voda, která smete všecko, co jí neuhne.

Štíhlounká je jako vrbový proutek a dlouhé nohy podmanivě volají oči muže, aby se dívaly, aby nikam jinam neutíkaly... Člověku z toho běhá mráz po zádech.

Je to sen, nebo skutečnost?

No kurva!

To je pro Lukáše docela šok. Připadá si jako v hypnóze a nejhorší je, že se z ní nemůže probudit. Ani ve snu nedoufal, že nalezne dívku až takto líbeznou. Domníval se, že taková ani neexistuje, že to bývá jen věcí fantazie a přihlouplého harašení mozku.

S velkým úsilím v sobě zarazí výraz překvapení, aby před ní nevypadal pitomě. To mu v práci nebudou věřit.

Ta malá mrška nevypadá na to, že by neuměla počítat do pěti. Určitě bude pěkně vychytralá. Už jenom tím, jak se dívá, budí respekt.

V džínách, přiléhajících těsně k tělu, jí to moc sluší, ale v sukni by ji snad mohl ocenit daleko více. Nu což, musí se už konečně smířit s tím, že vypadá, jak vypadá, a přestat tímto budit zdání blbečka.

„Jak se jmenuješ?“ zeptá se rázně a důležitě se uchopí palcem a ukazováčkem za bradu.

„To má bejt jako výslech?“ vyjede na něho, aby hned zčerstva poznal, že si od něho nedá nic líbit.

„Tak nelbni... já sem Lukáš... pro kámoše Luky... A ty?“

„Klára! Stačí to?“

„Tak už nebuď naštvaná... Hele, uteklo to mně a bylo mi to blbý říct, že sem to byl já...“

„Seš pěkná svině!“

„Já vím... ale už se stalo... nemůžu to vrátit zpátky!“

„Ale můžeš!“

„A jak asi?“

„Půjdeš zpátky do toho obchodu a řekneš, že si to byl ty, kdo si tam...“

„Tobě asi hrabe nebo co... To mám jít zpátky a stoupnout si ke kase a... Na to se ti vykašlu! Chodím tam každej den nakupovat. To chceš, abych se tam takhle pitomě shazoval?“

„Ale co já... mě si shodit mohl? To se ti zdá správný? Parchante!“

A vrhne se na něho jako tygřice, aby mu zaryla své ostré drápky do kůže. Odstrkuje ji jako pápeří, ale to ji neodrazuje. Útočí znova a znova. Chce ho kousnout. Žene se jako žralok hlavou kupředu.

Zkroutí jí ruce za zády a nechává ji pár vteřin vydýchat. Jako ozvěna do něho z jejích paží proudí mocný tlukot uštvaného srdce. Buší jí snad v celém těle. Copak si myslí, že ho přemůže?

To je ale dubová palice!

Protože jdou okolo nějací staří lidé, pustí ji. Záhy toho lituje. Kopne ho vší silou do rozkroku. Klesne k zemi jako podťatý strom a skučí bolestí, špičkou nosu rozhrnuje nízkou travičku.

Tentokrát už žádné ohledy na to, jak ta osůbka vypadá slaďoučce. Zafuní jako do krve rozezlený býk. Vyprskne: „Ty jedna zasraná krávo!“

„To máš za to! A sme si kvit!“

Pozoruje jeho tvář staženou křečovitou bolestí. Neujde jí, že je to také tvář pohledná, na niž je docela příjemné se dívat, i když se teď zapaluje hněvem a nenávistí. Tím, že ho tak dorazila, se ten kluk musel na ni pořádně naštvat. Vidouc kolikeré utrpení způsobila, konečně ji přechází pomstychtivé zanícení a uklidní se.

Co teď? Má mu něco říci na usmířenou?

„Ty svině!“

Kdepak!

Prská jí sliny do vlasů. Nemá náladu, vzala mu ji. Až ho přejde bolení, možná že ji zmlátí. Rozhodně nemůže čekat, že jí natrhá květiny. To by byla pěkná kráva, kdyby si něco takového myslela.

„Co na mě tak přiblble čumíš? Seš mrcha, víš to? Mrcha!“

„Tak už s tím přestaň! Dáme si mír... Co ty na to?“

„Dobře... tak mi pomoz aspoň na nohy.“

Ale když se k němu shýbne, uštědří jí v nestřeženém okamžiku takový políček, že padne na záda. Mírně natržený ret jí zabarví pramen vlasů čerstvou krví. Neví, co to do něho vjelo. Nevydržel to, musel jí část své bolesti vrátit. Aby si slepice pamatovala, že mu nemůže přerůst přes hlavu. To by tak scházelo, aby ho mlátila nějaká divoženka z ulice!

Povstane a pomůže jí na nohy. Zkoumá, kolik škody způsobil, ale není to zas tak hrozné. Nebýt té krve, ani by nebylo znát, že se jí něco přihodilo. Podá jí kapesník. Zprvu váhá, ale vezme si ho.

Z koutku očí se jí kutálejí slzy.

„Tak co, budem kamarádi?“ navrhne jí a podává ruku.

Pozvedne k němu uplakanou tvář, která nejeví už žádné známky zloby. Stiskne ruku, která se jí nabízí. Poprvé má ve svém pohledu mírný výraz pokorného zvířátka.

„Ty si z Varů?“

„Ne... Přijela sem ráno z Prahy...“

„Z Prahy? Jen tak?“

„Jo... jen tak!“

„No dobře... Někoho tu máš? Že se tak blbě ptám, co? Mělo mi to bejt jasný hned na začátku, že jo? Jestli chceš, tak tě k němu doprovodím.“

„Nemám tu nikoho a sem tu prvně.“

„Hele, už nebreč... ty mi určitě ještě něco tajíš... kolik ti vůbec je?“

„Patnáct!“

To mu vyrazí dech. Hádal jí víc. Na tento věk vypadá až příliš dospěle... Holčička utekla nejspíš z domova a teď neví, jak se vrátit zpátky k mamince. Bojí se výprasku, to je jistá věc.

Hroutí se mu pod rukama. Tulí se k němu jako pes vyhozený na ulici. Celičká se třese v jeho velké náruči, která pod tíhou jejího mladičkého věku znejistěla. Uvědomuje si, že má před sebou možná ještě dítě. Začíná mu jí být ponenáhlu líto.

„Už máš aspoň občanku?“

„Mám.“

„Občanku máš, ale rozum asi žádnej. Utečeš si klidně z domova a nevíš, co teď budeš dělat... Mejlim se, nebo nemejlim?“

„Jo... je to tak.“

„No a kde tam v tý Praze vůbec bydlíš? Třeba by si pro tebe vaši přijeli, kdyby se jim někam zatelefonovalo.“

„V děcáku!“

„A do prdele... Ty si z děcáku?“

„Slyšel si dobře... z blbýho zasranýho děcáku!“

„Nebreč, krucinál, nebo se z tebe přísámbůh zcvoknu. Nějak se to musí vyřešit! Proč si vodtamtud zdrhla? To tam bylo tak špatný?“

„Stálo to za pěkný hovno! Vzala sem roha, protože mě tam chtěl jeden sviňák dostat do postele... Zkoušel to na mě každej den a vyhrožoval mi...“

„Co to bylo zač?“

„Nedotknutelnej pan vychovatel Říha!“

„Do pytle! Dyť si ho mohla prásknout... zavřeli by ho!“

„Velký kulový! Když sem to řekla vychně, tak se mi vysmála do očí, že prej si nemám vymejšlet... Až mě přejdou ty blbý kravský leta, tak mě to podle ní má přejít.“

„Kravský leta?“

„Puberta! To seš tak zabedněnej, že o tom nic nevíš?“

„Hele, zadrž! Něco vo tom vim... ale asi málo, jak vidíš. Kurva, to je pech! A nebreč pořád... To tě něco bolí?“

„Ne... ale... já nevim.“

„No tak se už vyžvejkni!“

„Mám hroznej hlad! Vod rána sem neměla nic v hubě!“

„Mám tady rohlíky... Proč sis nic nekoupila v Potraviňáku? Měli tam žrádla celou fůru...“

„Nemám prachy!“

Tím se vše vysvětluje, jenom ne to, proč tedy navštívila obchod. Lukáš rychle hledá v tašce. Ale ať se snaží, jak se snaží, nemůže najít paštiku. Zapomněl na ni a nekoupil ji. Má tu pouze pečivo. Na velkej hlad by ovšem mělo zabrat.

Užasne, když Klárka zahrabe po kapsách a podá mu konzervu. Ne! Nevzala mu ji, zas taková mrcha není. Šlohla ji z regálu. Díky tomu jeho prdu si jí prodavačky přestaly všímat. Prožila si chvilku strachu, aby ji nečapli a ona nemusela pak zpátky do toho odporného lapáku pro nechtěné děti.

Uvědomuje si, co provedla za hroznou věc, a moc ji to mrzí. Krást se nemá. Ale kručení v žaludku bylo silnější než její vůle. Nedokázala ho ničím potlačit. Kradla jenom proto, že ji k tomu donutil nesnesitelný hlad. Pro nic jiného! Může to odpřísáhnout!

Posranej život!

Nač je dobré vůbec žít, když nemá ani proč, ani pro koho. Žije nebo spíše přežívá jenom z toho důvodu, že musí. Lepší by bylo umřít! Ale jak?